

[Hans Jacob Sørensen.]

om Finansministeren ved sin Fremlæggelse af Finanslovforslaget nævnte, at disse to Ting er som to Sider af den samme Sag, saa er der ogsaa paa dette Omraade anden Vej frem. Jeg synes, det vilde være interessant at faa dette Spørgsmaal nærmere belyst.

Men, som sagt, jeg tror, at Forholdene ligger saaledes, at jeg med fuld Ret kan pege paa, at den sociale Lovgivning gennem en lang Aarrække har gennemgaaet en virkelig Grundforbedring og nu er saaledes tilrettelagt, at den paa en god Maade kommer de vanskeligst stillede i Samfundet til Hjælp. Og det, som Venstre Gang paa Gang har peget paa, at der maa være Overensstemmelse mellem de sociale Foranstaltninger, man gennemfører, og den Evne, som den skatteydende Befolkning i Danmark har til at bære de Byrder, der bliver Tale om at skulle drages med, kommer man ikke udenom. Jeg vil gerne give mine Modstandere alt det, der tilkommer dem, jeg vil ogsaa gerne give dem gode Raad, hvis jeg formaar det. Jeg tror, at i denne Sag gælder det, at det gamle Ord har Sandhed: Betragt, hvad du har, og siden, hvad du fattes. Derved, den Sag er klar, først Livets Goder skattes.

Socialministeren (Steincke): Til den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen, vil jeg sige, at jeg ikke kender ret meget til den ærede Ordfører, og han maa derfor undskylde mig, at jeg ikke hverken af det ærede Medlems Stemmeføring eller hans Tales Indhold netop fik det Indtryk, at han havde taget sit smukkeste Ansigt paa, og at han var saa velvillig, som det overhovedet er ham muligt. Nu skal jeg hverken diskutere Skønhed eller Velvillie, men vi har ikke helt den samme Opfattelse af de to Begreber.

Den ærede Ordfører vendte tilbage til sine Udtalelser om Regeringens Hastværk eller Lastværk og betonedes paa ny, at det dog ikke havde stort Hastværk med dette Lovforslag, naar det kunde vente et halvt Aar. Jeg vil en Gang appellere til det ærede Medlems Fantasi og spørge ham, om han ikke kunde forestille sig, hvad det ærede Medlem selv som Ordfører vilde have sagt, hvis vi i Sommersamlingen havde fremsat et Lovforslag om Brændselshjælp med videre til Aldersrentenyderne. Jeg behøver ikke at udmale det nøjere, for jeg kan saa ud-

mærket godt tænke mig, hvilke Taler det ærede Medlem saa vilde have holdt om Regeringens fuldkomne latterlige Optræden.

Jeg fremsætter dette let overskuelige og — hvis der er god Villie til Stede her i Tinget — let gennemførlige Forslag paa dette Tidspunkt af Aaret, hvor der netop er Trang til at faa det gennemført, hverken før eller senere. Det kan ethvert Menneske, der kender lidt til Forholdene, forstaa.

Maa jeg endvidere sige til den ærede Ordfører, at det i og for sig aldrig har interesseret mig som Socialpolitiker særlig meget, om Aldersrentenydere eller andre var relativt bedst stillede i 1922, 1927 eller 1929. Jeg har personlig aldrig deltaget i den Diskussion, der er ført for og imod her, fordi det er et meget, meget vanskeligt Spørgsmaal at gøre op. Det kan ikke ses alene ud fra de Takster, der gælder, eller ud fra en blot Betragtning af Statistikkens Tal om Lefevodens Højde i de forskellige Klasser. Der spiller saa mange Forhold ind, at det er meget vanskeligt for Socialpolitikerne at sige noget afgørende her. Men hvad der ikke forekommer mig vanskeligt, er at træffe Bestemmelse om det, der foreligger, nemlig om disse Forslag er forsvarlige, eller om det er forsvarligt at stille de økonomisk daarligst stillede i vort Land saaledes, som vi stiller dem for Øjeblikket.

Det ærede Medlem kan i sine Betragtninger kun faa Øje paa en eneste Takst, og det er Taksten 1 008 Kr. til et Ægtepar i København. Saa snart vi kommer op paa Ordet 1 000, lyder det altid af noget. Men jeg vil spørge det ærede Medlem, om hans Fantasi kommer lige saa livligt i Bevægelse, naar jeg nævner to andre Takster: 378 Kr. om Aaret til en enlig Kvinde paa Landet eller 402 Kr. om Aaret til en enlig Mand paa Landet. Det forekommer ikke mig, at disse Beløb er af en saadan Størrelse, at vi selv i den nuværende økonomiske og finansielle Situation ikke har Raad til at yde de daarligst stillede Aldersrentenydere og Invalidrentenydere og kronisk syge, som der er Tale om i dette Lovforslag, den lille Hjælp, der er foreslaet.

Jeg maa gøre den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Ulrich, en Undskyldning, hvis jeg har misforstaaet hans Udtalelser om Administrationen og derigennem er kommet til at bruge den, som han sagde, ganske mærkværdige Bemærkning, at det ærede